

гиевъ се вгледва въ смѣшнитѣ страни на хората и много майсторски ги изтъква. Неговитѣ разкази сж спокойни, добродушни, препълнени съ радостенъ смѣхъ и шеги безъ да нараняватъ името и честъта на човѣка и народа. Всичкитѣ му разкази се четатъ съ лекостъ и каратъ четеца да се облива съ смѣхъ.

Писателятъ се е родилъ въ Видинъ на 11 августъ 1854 годона. Първото му учение било въ училището на сжщия градъ. Когато порасѣлъ, като юноша, той отишѣлъ на Божи гробъ съ свои роднини и посетилъ Иерусалимъ. Тамъ той прекаралъ нѣколко месеца, видѣлъ много нѣща, получилъ разнообразни знания и впечатления, които отсетне духовито е преплиталъ въ своитѣ съчинения. Къмъ 18-та си година Михалаки билъ пратенъ въ Чехия. Тамъ той свършилъ чешка гимназия и постъпилъ въ висшето земледѣлско училище въ чехския градъ Таборъ. Щомъ свършилъ учението си, той станалъ учителъ и започналъ да пише за разни нѣща. Неговитѣ писания се печатали въ списанието „Читалище“, което българитѣ издавали презъ 1875 и 1876 година въ Цариградъ.

Презъ 1877 г. Михалаки Георгиевъ билъ въ родния си градъ Видинъ. Презъ пролѣтъта Русия обявила война на турцитѣ за освобождението на България. Градътъ Видинъ билъ обсаденъ отъ руситѣ и обстрелванъ отъ тѣхнитѣ топове. Въ обсадения градъ страховетѣ, болеститѣ, гладътъ и други беди силно смущавали българското население. Всичко това е видѣлъ младия впечатлителенъ човѣкъ и сетне картинно го е разказвалъ.

Следъ освобождението на България, Михалаки Георгиевъ билъ нѣколко време учителъ въ Лом.